

Arrest

**nr. 133 406 van 18 november 2014
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 27 juni 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 mei 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 september 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 oktober 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M.-C. FRERE en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 9 juli 2013 het Rijk binnen en diende 10 juli 2013 een asielaanvraag in. Op 27 mei 2014 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, P. G. (...) verklaart de Tibetaanse (Chinese) nationaliteit te bezitten. U werd geboren op 19 januari 1984 in de provincie Sichuan in het district Ganze, Serchu xiang (township), Bushi dorp. U diende er voor de dieren van de familie te zorgen. In 1995 deed u een eerste poging om China te verlaten en naar India te gaan. U werd onderweg tegengehouden door de Chinese politie en werd één maand opgesloten. Nadien diende u een document te ondertekenen waarin stond dat u niet meer zou proberen de grens over te steken. In 2000 kon u effectief naar India gaan. Uw ouders wensten dat u betere kansen, o.a. op onderwijs, zou krijgen. U verbleef in het Sera klooster in Bylakoppe, Mysore, in India. U bleef er tot 18 april 2013. U had een meisje leren kennen en verliet het klooster. Nadien bleef u voor een tijdje in Delhi. U werkte er in het restaurant van het klooster. U vertrok uit India omdat u weinig rechten had in India als Tibetaan en u er geen werk kon vinden. Indien u in India van een bepaalde dienst gebruik wilde maken diende u altijd extra te betalen. U verliet India op 8 juli 2013. Op 9 juli 2013 kwam u aan in België en de volgende dag vroeg u asiel aan.

Bij terugkeer naar Tibet (Volksrepubliek China) vreest u opgepakt te worden door de Chinese overheid omdat u illegaal het land verlaten heeft. U vreest jarenlang te worden opgesloten en eventueel gedood te worden.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u een kopie van uw pagina uit de hukou (themdo), uw greenbook, een document van het Sera klooster in India, twee documenten van de ontvangstcentra voor Tibetanen in Nepal en India, enkele foto's en de enveloppen waarmee deze documenten werden opgestuurd voor.

B. Motivering

Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient vast te stellen dat u niet in aanmerking komt voor de hoedanigheid van Vluchteling noch voor de status van Subsidiaire Bescherming.

Op basis van uw verklaringen en voorgelegde documenten (uw greenbook, uw hukou, uw documenten van de opvangcentra in Nepal en India) kan het CGVS aanvaarden dat dit uw identiteitsgegevens zijn: P. G. (...) (alias P. G. (...), alias Y. N. (...)), geboren op 19 januari 1984 en geboren te Ganze, Sichuan provincie. Eventuele verschillen qua persoonsgegevens tussen uw verklaringen en de door u neergelegde documenten, evenals verschillen tussen de door u neergelegde documenten onderling, kunnen op basis van informatie waarover het CGVS beschikt en die aan het administratieve dossier is toegevoegd, verklaard worden. Immers blijkt uit die informatie dat omwille van verschillende redenen verschillende identiteitsdocumenten van dezelfde persoon gegevens kunnen bevatten die niet volledig met elkaar overeenstemmen.

U maakte op basis van deze door u neergelegde documenten (zie supra) én uw verklaringen aangaande uw herkomst (gehoorverslag CGVS, p. 3, 6, 7, 8) aannemelijk dat u van Tibetaanse origine bent, in de Volksrepubliek China (VRC) bent geboren en vervolgens in het jaar 2000 naar India bent gevlucht. U beschikt aldus overeenkomstig de Chinese nationaliteitswetgeving die aan het administratieve dossier is toegevoegd, minstens de jure, over de Chinese nationaliteit. Het CGVS is zich, mede op basis van informatie rond de vrees van Tibetanen bij terugkeer naar de Volksrepubliek China waarover het beschikt en waarvan een kopie aan het dossier is toegevoegd, bewust van de huidige precaire situatie van Tibetanen in de Volksrepubliek China (VRC) en erkent, voor Tibetanen die hebben verbleven in India, een vrees in Vluchtelingenrechtelijke zin in hun hoofde ten aanzien van de VRC. Bovendien blijkt ook uit uw verklaringen dat u omwille van het ondertekenen van een belofte om China niet te verlaten (gehoorverslag CGVS, p. 10) en uw jarenlange verblijf in een klooster in India (gehoorverslag CGVS, p. 10) een gegronde vrees in Vluchtelingenrechtelijke zin koestert ten aanzien van de Volksrepubliek China (VRC).

Wat betreft uw verblijf in India stelt het CGVS het volgende vast. Na uw aankomst op 22 januari 2001 in het ontvangstcentrum van Dharamsala bent u afgereisd naar het Sera klooster in Mysore. In 2007 werkte u er in het restaurant van het klooster. De overige tijd was u bezig met bidden. Op 18 april 2013 heeft u het klooster verlaten omdat u een meisje uit uw dorp in Tibet had leren kennen. U verbleef een tijdje in Delhi. U werkte er in een restaurant van het klooster. U heeft toen India verlaten op 8 juli 2013.

Overeenkomstig artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet kan een land beschouwd worden als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten. Zoals hieronder uiteengezet kan India voor u worden beschouwd als 'eerste land van asiel'.

Met betrekking tot de bescherming die Tibetanen in India genieten blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is toegevoegd dat de Indiase regering een specifieke regelgeving heeft uitgewerkt met betrekking tot de verblijfsituatie van Tibetanen. Zij kunnen na het doorlopen van een administratieve procedure een verblijfsvergunning bekomen in de vorm van een 'Registration Certificate for Tibetans' (RC). Een dergelijke RC is een verblijfsdocument dat periodiek verlengbaar is. Ook Tibetanen die langere tijd in het buitenland verbleven, kunnen bij terugkeer naar India hun verblijfsrecht opnieuw opeisen en een RC bekomen. Als gevolg van de verschillende regularisatiecampagnes van het

afgelopen decennium beschikt zo goed als elke Tibetaan in India actueel over een RC. In casu blijkt uit uw verklaringen dat u over een verblijfsrecht beschikt in India en in het bezit was van een dergelijke RC (zie gehoorverslag CGVS, p. 5, 15, 18).

Betreffende de feiten die de aanleiding vormden voor uw vertrek uit India stelde u dat u geen rechten had in India. U verklaarde dat u als Tibetaan moeilijk werk kon vinden in India. U verklaarde dat u vaak diende geld te betalen aan de politie. U verklaarde gediscrimineerd te worden in India, voor allerlei diensten diende u extra te betalen (gehoorverslag CGVS, p. 14). U heeft echter nooit enige hulp gevraagd aan de Central Tibetan Administration (gehoorverslag CGVS, p. 15, 18). U haalde geen elementen aan waaruit blijkt dat uw vertrek uit India zou zijn ingegeven door een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Met betrekking tot uw verklaringen dat u gediscrimineerd wordt in India, er geen rechten heeft en telkens veel moet betalen om van de aangeboden diensten gebruik te kunnen maken (gehoorverslag CGVS, p. 14) blijkt uit de informatie die aan het administratieve dossier werd toegevoegd dat Tibetanen in India verschillende identiteitsdocumenten, zoals een Aadhaar-card, een PAN-card, een Ration card en rijbewijs kunnen verkrijgen. Naast het feit dat deze officiële identiteitsdocumenten betreffen die worden uitgereikt door de Indiase overheid, geven deze stukken eveneens toegang tot verschillende, uiteenlopende diensten van de moderne Indiase maatschappij. Gezien deze identiteitsdocumenten op vrij eenvoudige wijze kunnen bekomen worden en gezien deze stukken, zoals de Aadhaar-card, wijdverspreid zijn onder de Tibetanen in India, kan er redelijkerwijze aangenomen worden dat ook u dergelijke stukken, die een oplossing bieden voor de door u genoemde problemen, kan verkrijgen in geval van een eventuele terugkeer naar India.

Op basis van bovenstaande kan worden vastgesteld dat u geen elementen aanbrengt waaruit blijkt dat de bescherming die u in India geniet niet reëel zou zijn, noch dat u zich niet langer op deze bescherming zou kunnen beroepen. Deze bescherming kan beschouwd worden als actueel en toereikend, te meer uit informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat Tibetanen in India geen risico lopen om naar de VRC te worden gedeporteerd. Er zijn geen gevallen bekend van refoulement door de Indiase autoriteiten van Tibetanen naar de VRC.

Met betrekking tot de mogelijkheid van terugkeer voor Tibetanen naar India die er eerder verblijfsrecht genoten, blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is gevoegd dat Tibetanen die een legaal verblijf in India hebben probleemloos een internationaal reisdocument, namelijk een Identity Certificate (IC), ook wel Yellowbook genoemd, kunnen bekomen bij de Indische autoriteiten. Alsook kunnen Tibetanen op eenvoudige wijze vóór hun vertrek de terugreisformaliteiten in orde brengen, zoals het laten plaatsen van een 'No Objection to return to India' (NORI-stempel) in hun reisdocument, wat slechts een formaliteit is voor de Indische autoriteiten. Het gebeurt slechts sporadisch dat iemand geen Nori-stempel vraagt in zijn IC.

Op heden beschikt een heel grote groep van Tibetanen in India over een dergelijk internationaal reisdocument, waarin een Nori-stempel werd aangebracht wat hen toelaat op legale wijze te reizen. Zij kunnen probleemloos terugreizen naar India en hun verblijfsrecht opnieuw opnemen. Sinds 2007 werden al meer dan 30.000 nieuwe IC's uitgereikt en gemiddeld worden 5000 IC's per jaar afgeleverd. In het licht van bovenstaande vaststellingen zijn uw verklaringen met betrekking tot de omstandigheden van uw reis en de door u aangebrachte reisdocumenten dan ook niet aannemelijk en tracht u de asielinstanties te verhinderen een reëel zich te krijgen op uw werkelijke situatie. Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de asielinstanties, zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. De asielinstanties mogen van een asielzoeker correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten, in het bijzonder over zijn identiteit, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf en de door hem afgelegde reisroute. Uit de stukken in het administratief dossier en uit uw verklaringen blijkt duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze medewerkingsplicht:

Vooreerst wordt vastgesteld dat uw verklaringen als zou u met een smokkelaar die u voorzag van een vals paspoort gereisd hebben niet aannemelijk zijn. U was immers onwetend over de gegevens in dit paspoort, uw weet zelf niet zeker wat voor reisdocument u ontvangen heeft van de smokkelaar, u weet niet op welke naam dit paspoort stond, of er visa in het paspoort stonden of welk land het paspoort uitgegeven heeft (gehoorverslag CGVS, p. 6, 7), wat niet geloofwaardig is. Gezien (op de luchthaven van India) en bij binnenkomst van de Schengenzone de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen is het niet geloofwaardig dat de smokkelaar het risico zou nemen u geen aanwijzingen of informatie te geven over wat er diende te gebeuren in geval van een grenscontrole en over de eventuele voor u voorziene reisdocumenten. Het risico voor zowel u als de smokkelaar op ontmaskering is dan ook zeer reëel en het is volstrekt onaannemelijk dat u door de smokkelaar niet nauwgezet werd geïnformeerd over de details van deze

reis. In elk geval legde u geen enkel document of ander begin van bewijs neer ter staving van uw beweerde reisweg.

Bovendien kan u geen afdoende verklaring geven waarom u met behulp van een smokkelaar en een vals paspoort van India naar Europa zou gereisd hebben tegen een kostprijs van 1100000 rupies, terwijl u over de (veel goedkopere) mogelijkheid beschikte om in India een internationaal reisdocument te bekomen waarmee u op legale wijze India kon verlaten, alsook om de nodige stappen te ondernemen om uw terugreis te regelen. Het loutere feit dat het moeilijk en duur is en u een handtekening van een verantwoordelijke nodig heeft (gehoorverslag CGVS, p. 17, 21) overtuigt immers niet.

Gezien het CGVS er redelijkerwijze van uit kan gaan dat u over een IC beschikt, en u dus over de mogelijkheid beschikt om met uw persoonlijke documenten legaal vanuit en naar India te reizen, is het CGVS van oordeel dat u met deze documenten zonder meer kan terugreizen naar India waar u uw verblijfsrecht opnieuw kan opnemen.

Uw algemene geloofwaardigheid wordt nog versterkt door de verklaringen over uw reisweg van India naar België. U bent uw RC gaan afgeven om te kunnen vertrekken uit India. In de plaats zou u een speciaal document moeten hebben gekregen. U heeft dit echter niet gekregen verklaarde u (gehoorverslag CGVS, p. 6), u heeft er zelf geen idee van welk speciaal document dit is (gehoorverslag CGVS, p. 20). Het is niet duidelijk waarom u uw RC ging afgeven om te kunnen vertrekken uit India maar vervolgens met een vals paspoort heeft gereisd. Bovendien verklaarde u eerder dat u uw RC heeft achtergelaten in het klooster in Zuid India (gehoorverslag CGVS, p. 15) om die verklaring op het einde weer in te trekken (gehoorverslag CGVS, p. 20). U zou met het vliegtuig naar België gekomen zijn. Op een onbekende plaats heeft u een tussenlanding gemaakt en bent u moeten overstappen van vliegtuig (gehoorverslag CGVS, p. 16, 17). U heeft er geen idee van waar u zich bevond. U verklaarde dat u in slaap gevallen was en u dit daarom niet weet (gehoorverslag CGVS, p. 17). U gaat voorbij aan het feit dat de bestemming niet enkel op het vliegtuig wordt meegedeeld maar ook in een luchthaven vaak wordt weergegeven. U heeft er bovendien ook geen idee van op welke luchthaven in Europa u bent geland (gehoorverslag CGVS, p. 7). Deze vaststellingen ondermijnen verder uw algemene geloofwaardigheid.

De overige documenten die u neerlegt kunnen bovenstaande analyse niet weerleggen. Het document van het Sera klooster toont uw verblijf in dit klooster aan, een verblijf dat niet betwist wordt door het CGVS. De foto's die u voorlegt houden geen verband met uw problemen. De documenten van de opvangcentra in Nepal en India tonen aan dat u daar bent gepasseerd maar tonen geen vrees of risico aan ten op zichte van India. Uw greenbook toont uw registratie bij de Tibetaanse autoriteiten in India aan maar houdt geen verband met mogelijke problemen.

Gelet op bovenstaande vaststellingen maakt u niet aannemelijk dat u zich niet zou kunnen beroepen op de reële bescherming van de Indiase autoriteiten, noch dat u bij een eventuele terugkeer niet opnieuw zou worden toegelaten tot het Indiase grondgebied. Gezien India in casu kan beschouwd worden als eerste land van asiel overeenkomstig artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet, heeft u geen behoefte aan internationale bescherming. Bijgevolg wordt u noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u niet mag worden teruggeleid naar China doch wel kan worden teruggeleid naar India.“

1.3. Stukken

1.3.1. Verzoeker vermeldt in de inventaris bij zijn verzoekschrift de volgende stukken: “2. Focus: the Tibetan Community in India”, Federal Office for Migration Switzerland, 30.06.2013; 3. Organisation Suisse d'Aide aux Réfugiés, "Chine/Inde: situation des réfugiés tibétains en Inde" d.d. 09.09.2013 ; 4. European Court of Human Rights, application no. 7267/13, DC against Switzerland, dd. 22.01.2013; 5. European Court of Human Rights, application no. 23273/13, YD against Switzerland, dd. 30.03.2013; 6. Krantenartikel "Tibetan appeals to Home Ministry to stop deportation to China occupied Tibet", d.d. 22.02.2013, North Gazette”.

1.3.2. Verweerder voegt bij een nota: “COI Focus: “China India – De Tibetaanse gemeenschap in India” d.d. 26 juni 2014; COI Focus: “China – Situatie voor Tibetanen in China na terugkeer uit het buitenland”, d.d. 18 juni 2014; COI Focus: “China India – De nationaliteitsbepaling van Tibetanen in India”, d.d. 18 juni 2014; COI Focus: “China India Nepal – Mogelijke documenten bij Tibetanen”, d.d. 18 juni 2014; COI Focus: “China/India/Tibet - Non-refoulement in India volgens een rapport van de Schweizerische Flüchtlingshilfe (9 september 2013)”, 29 januari 2014; ‘Summary Conclusions on the Concept of

"Effective Protection" in the Context of Secondary; Movements of Refugees and Asylum-Seekers', UNHCR, februari 2003'.

1.3.3. Verzoeker maakt per fax van 3 oktober 2014 nog een aanvullende nota met bijkomende documenten over.

1.3.4. Verzoekende partij legt ter terechtzitting een aantal documenten voor en legt een aanvullende nota neer.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) oefent in onderhavig beroep inzake de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoeker beroept zich in een enig middel op de "*Schending van artikel 1 van het verdrag van Genève inzake het statuut van vluchtelingen, Schending van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4 §2 Vw.; Schending van art. 48/5, §4 Vw.; Schending van artikel 62 Vw.; Schending van de artikelen 25, §2, b) en 26 van de Richtlijn 2005/85/EG*". Verzoeker vermeldt tevens artikel 3 EVRM.

2.3. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat hij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan inroepen. Aangezien verzoeker de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwist, voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

2.4. Artikel 3 van het EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ 17 februari 2009, C-465/07, *Elgafaji*, <http://curia.europa.eu>). De schending van artikel 3 van het EVRM, moet gelet op de aard van de bestreden beslissing, niet afzonderlijk worden beoordeeld.

2.5. Aangaande de COI focus "China/India - De Tibetaanse gemeenschap in India", merkt de Raad op dat Cedoca een Belgische documentatie- en onderzoeksdienst is binnen het CGVS (artikel 3, § 1 van het koninklijk besluit tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van 11 Juli 2003). Dit neemt niet weg dat de opdracht van Cedoca er in bestaat om op objectieve en onpartijdige wijze, alle nuttige en noodzakelijke informatie aan te brengen om de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en zijn adjuncten toe te laten zich conform artikel 57/2 van de Vreemdelingenwet, in alle onafhankelijkheid uit te spreken over de asielaanvragen. De aan het administratief dossier toegevoegde landeninformatie steunt op gedegen onderzoek waarbij meerdere personen en organisaties/departementen werd geraadpleegd van de Central Tibetan Administration, de Indiase autoriteiten, alsook Tibetaanse organisaties, academici, plaatselijke en internationale organisaties en belanghebbende individuen. De Raad kan vaststellen dat de COI focus "China/India - De Tibetaanse gemeenschap in India", steunt op talloze en gediversifieerde bronnen, waaronder en op zeer frequente wijze, de Central Tibetan Authority (CTA), de Tibetaanse regering in ballingschap, waarvan de autoriteit op het vlak van de Tibetanen zowel in India als in China en de rest van de wereld, bezwaarlijk kan worden betwist. Uit de eenvoudige lezing van deze COI kan blijken dat zowel de Indiase autoriteiten als de CTA en andere Tibetaanse vertegenwoordigers, Tibetaanse zakenmensen en gewone Tibetanen op evenwichtige wijze aan bod komen. Verder werd dit onderzoek verricht door gespecialiseerde en onpartijdige ambtenaren die steunen op talrijke bronnen, rechtstreekse contacten en bezoeken ter plaatse, verklaringen van de Indiase autoriteiten en de CTA, (internet)rapporten van diverse Tibetaanse organisaties, gerenommeerde gespecialiseerde organisaties

en academisch werk. In de bibliografie wordt een uitgebreid overzicht gegeven waarbij de referenties mede via een internetlink te consulteren en te verifiëren zijn.

Nopens het land van herkomst

2.6. Het principe van internationale bescherming als laatste uitweg voor het ontbreken van een nationale bescherming, veronderstelt de plicht van elke asielzoeker eerst de nationaliteit en bescherming te benutten waarop hij aanspraak kan maken. Bij de beoordeling van de noodzaak aan internationale bescherming en derhalve de vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, is het essentieel bij voorbaat te bepalen in welk(e) land(en) van herkomst enerzijds de vervolging zich voordoet of ernstige schade veroorzaakt wordt en anderzijds in welk(e) land(en) van herkomst bescherming kan worden gezocht en effectief kan worden ingeroepen in de zin van artikel 48/5, § 1 en 2 van de Vreemdelingenwet.

2.7. Verzoeker verklaart geboren te zijn op 19 januari 1984 te Ganze, China (VRC). Verzoeker legt een kopie van een hukou neer, waarbij uit de vertaling blijkt dat hierin vermeld staat dat verzoeker werd geboren op 19 maart (jaartal onleesbaar) in het Ganze district, Sichuan, China (VRC). Ook uit de kopie van het document van het ontvangstcentrum Nelen Khang (Nepal) blijkt dat verzoeker werd geboren in Ganze (gehoor p. 5). Verzoeker legt weliswaar beperkte, doch aannemelijke verklaringen af over Tibet (gehoor p. 7-9). Aldus kan worden aangenomen dat verzoeker de Chinese nationaliteit heeft.

2.8. Verzoeker verklaart Tibet in 1995 te hebben verlaten omdat zijn ouders hadden beslist hem naar India te sturen (gehoor p. 10), waaruit op zich geen asielrechtelijke vervolging kan worden afgeleid. Verzoeker verklaarde evenwel dat hij bij zijn eerste poging om naar India te ontsnappen gevangen werd door de Chinese autoriteiten en één man in de gevangenis werd opgesloten. Hij werd vrijgelaten na een document te hebben ondertekend "*om te zeggen dat ik niet meer terug ga proberen te ontsnappen vanuit China naar India, maar achteraf ben ik toch ontsnapt*" (gehoor p. 10). Aldus kan worden aangenomen dat verzoeker bij een desgevallende terugkeer in de negatieve aandacht van de Chinese autoriteiten zal komen te staan.

2.9. Hoe dan ook verzoeker betwist niet dat hij zijn gewoonlijk verblijf heeft in India waar hij volgens zijn verklaringen sedert 2000 verblijft. *In casu* kan dan ook gesteld worden dat, in zoverre verzoeker volhoudt in China vervolging te vrezan, gelet op artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet, India als het eerste land van asiel kan worden aanzien.

2.10. Artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: "*Er is geen behoefte aan internationale bescherming indien de asielzoeker reeds in een eerste land van asiel reële bescherming geniet, tenzij hij elementen naar voor brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de reële bescherming die hem reeds werd toegekend in het eerste land van asiel of dat hij niet opnieuw tot het grondgebied van dit land wordt toegelaten. Een land kan worden beschouwd als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten.*"

2.11. Er wordt niet betwist dat India geen partij is van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951. Evenmin wordt betwist dat India met uitzondering van de Dalai Lama, aan geen enkele Tibetaan de vluchtelingenstatus in de zin van het Vluchtelingenverdrag heeft toegekend (zie informatie toegevoegd aan het administratieve dossier). Gelet op artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet dient aldus te worden nagegaan of verzoekende partij in India een 'reële bescherming' geniet.

2.12. Reële bescherming omvat meerdere componenten die cumulatief moeten vervuld worden. Aldus moet de asielzoeker over een daadwerkelijke verblijfsstatus beschikken in het eerste land van asiel die minstens moet duren zolang de nood aan bescherming bestaat. Tevens moet de terugkeermogelijkheid naar het eerste asieland reëel zijn en de bescherming moet doeltreffend zijn. Voorts dient ten opzichte van verzoekende partij het beginsel van non-refoulement nageleefd te worden in het eerste land van asiel. Ten slotte moet worden vastgesteld dat de verzoekende partij in dit eerste land van asiel geen gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.13. Uit het verzoekschrift en de verweernota kan afgeleid worden dat de partijen het eens zijn over deze cumulatieve vereisten. Beiden verwijzen naar de Memorie van Toelichting bij artikel 48/5, §4 van

de Vreemdelingenwet (*Parl. St. Kamer, doc 53/2555*) en verwerende partij wijst bijkomstig op het standpunt van UNHCR, zoals blijkt uit de Conclusies van Lissabon betreffende de effectieve bescherming in de context van terugkeer naar derde landen (zie bijlage bij de verweernota).

2.14. Artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet voorziet in 2 situaties, met name wanneer “*de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten*”. Nergens kan blijken dat verzoekende partij in het eerste land van asiel de vluchtelingenstatus moet zijn toegekend zoals het verzoekschrift lijkt te veronderstellen, wel dat in geval geen vluchtelingenstatus werd toegekend, een reële bescherming voorhanden is. Dit is *in casu* wel degelijk het geval. Immers verzoeker had bescherming in India waar hij van 2000 ongemoeid en veilig kon verblijven en studeren. Verzoeker wordt door de Tibetaanse regering in ballingschap als Tibetaan beschouwd (Green Book).

Nopens de status van vluchteling en de subsidiaire beschermingsstatus

2.15. Verzoekende partij betwist evenwel dat India in de praktijk een beleid heeft ontwikkeld overeenkomstig de Vluchtelingenconventie en dat een reële bescherming geboden wordt aan Tibetanen in de zin van artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker verklaart evenwel een Registration Certificate (RC) te hebben gehad, dat ingehouden werd bij zijn vertrek omdat “*we moesten zo een speciaal document vragen om te kunnen vertrekken van india (...)*” (gehoor p. 6), waaruit alleszins kan blijken dat verzoeker legaal is vertrokken uit India. Dat hij verder beweerdelijk illegaal reisde met een vals blauw paspoort naar Europa en betaalde 1.100.000 IR voor zijn reis (gehoor p. 18) kan niet overtuigen nu hij over alle nodige documenten beschikte en kon beschikken. Verzoekers ontkenning hierover blijft niet meer dan een post factum verklaring die bovendien tegenstrijdig is met zijn verklaringen op het CGVS dat hij “*toen ik vertrok van klooster heb ik mijn RC achtergelaten et mijn klasgenoten. (...) Ik vond dat niet zo belangrijk RC mee te doen, want de vernieuwing van de RC moest elk jaar op dezelfde plaats gebeuren*” (gehoor p. 15), zodat verzoeker zijn algehele geloofwaardigheid ernstig ondergraven wordt door zijn verklaringen inzake zijn documenten.

2.16. Uit het administratief dossier kan blijken dat India voor de Tibetanen uit China specifieke maatregelen treffen. De “*COI Focus*” “*CHINA INDIA*” “*De Tibetaanse gemeenschap in India*”, stelt dat dankzij verscheidene regularisatiecampagnes er uiteindelijk nog weinig Tibetanen overgebleven zijn die niet over een RC beschikken en “*In de praktijk zal momenteel dus geen enkele Tibetaan, die zich aan de RC-regels houdt, het risico lopen dat zijn verblijfsrecht geweigerd wordt*”. Dit blijkt ook uit verzoekers verklaringen.

2.17. Verzoeker kan dan ook niet overtuigen dat het verblijf van de Tibetaanse gemeenschap in India slechts tijdelijk is. Verzoeker maakte melding van het betalen van afkoopsommen bij de verlenging van zijn verblijfsvergunning (RC) doch verklaart niet dat deze ooit geweigerd werd. Hieruit kan geen asielrechtelijke vervolging blijken, noch kan blijken dat corruptie niet alle geledingen van de indische maatschappij treft. Uit de vaststelling dat RC's een beperkte geldigheidsduur hebben en op de vervaldatum moeten verlengd worden, kan niet besloten worden dat het verblijfsrecht van de Tibetanen onzeker is. Het is belangrijk vast te stellen dat zowel de Indiase autoriteiten als de vertegenwoordiging van de Dalai Lama onafhankelijk van elkaar bevestigen dat de algemene instructies (*Information Pertaining Tibetan Nationals*) correct worden toegepast en dat de Tibetanen ze effectief opvolgen en dat de vernieuwing van de RC's van de “*long term staying Tibetans*” in de praktijk “*gemakkelijk*” verloopt, waartoe verzoeker behoort. Er zijn bij de Tibetaanse overheid geen gevallen bekend waar een RC-verlenging tegenwoordig nog geweigerd werd. Zo blijkt zelfs dat de Indiase overheid inzake verblijfsdocumenten nauw samenwerkte met de Tibetaanse overheid in ballingschap (CTA) en daarbij herhaaldelijke inspanningen leverde om ook de Tibetanen in afgelegen dorpen te bereiken via lokale kranten en publicaties. Ook al beslist elk land soeverein over zijn migratie en waar verzoeker er terecht op wijst dat dit beleid niet in de wet verankerd is, dan werd in India het beleid vastgelegd in officiële en voor heel India geldende en concreet opgevolgde instructies (“*Information Pertaining Tibetan Nationals*”). Dat deze niet meer online zouden consulteerbaar zijn, voor zover überhaupt al waarachtig, houdt geen indicatie in over de geldigheid ervan. De door verzoeker aangebrachte informatie vermag niet de vaststelling te wijzigen dat Tibetanen in India een legaal, continu en onbeperkt verlengbaar verblijf hebben, hetgeen *in casu* ook wordt bevestigd door de vaststelling dat verzoeker geen problemen verklaarde inzake zijn RC. Dat dit beleid niet duurzaam is, is een bewering die strijdig is zowel met de informatie toegevoegd aan het administratieve dossier als met verzoekers eigen verklaringen en de voorbije realiteit. Immers de Dalai Lama heeft zich met de Tibetaanse overheid en honderdduizenden

volgers al sedert midden vorige eeuw gevestigd in India. Verzoeker toont niet aan waarom er thans, na meer dan een halve eeuw, veranderingen te verwachten zijn in het Indiase beleid ten opzichte van de Tibetanen. In tegendeel er kan vastgesteld worden dat de RC steeds gemakkelijker wordt uitgereikt en niet langer aan voorwaarden (werk, pelgrimstocht, studies) is gebonden. Verzoeker beperkt zich voor het overige tot het herhalen van het asielerelaas en het beklemtonen van de waarachtigheid ervan, het tegenspreken van de motieven en de conclusies van de bestreden beslissing, het geven van algemene en theoretische beschouwingen, het maken van verwijten naar het CGVS, het geven van gefabriceerde *post-factum* verklaringen, het formuleren van bonte beweringen en het maken van persoonlijke vergoelijkings- en excuses, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. waartoe verzoeker behoort, gezien hij volgens de informatie die hi in India gaf, ook in India geboren is.

2.18. De argumenten van verzoeker inzake de gevaren van refoulement zijn evenmin gegrond. Uit de "COI Focus" "CHINA/INDIA" "*De Tibetaanse gemeenschap in India*", blijkt dat de Indische *Supreme Court* het beginsel van non-refoulement zowel als "gebruikelijk internationaal rechtsprincipe" heeft erkend als heeft begrepen onder het grondwettelijke principe "Recht op Leven". Indien India geen partij is bij het Vluchtelingenverdrag, dan stelt de Raad evenwel vast dat het non-refoulementprincipe de hoogste jurisprudentiële en grondwettelijke erkenning geniet. Waar verzoeker nog wijst op de zin "*Tibetanen zouden de jure kunnen gedeporteerd worden naar China maar dit gebeurt niet de facto*", is deze zin foutief in het licht van de daaraan voorafgaande paragrafen. Indien niet uitgesloten is dat een bepaalde persoon geconfronteerd werd met bedreigingen tot uitzetting en afpersingen, dan is een dergelijk drukings- of afschrikkingsmiddel weliswaar verwerpelijk, doch hieruit kan alsnog niet concreet en gedocumenteerd blijken dat deze of andere bepaalde Tibetanen *de facto* aan de Chinese autoriteiten werden overgedragen. De door verzoekende partij aangebrachte informatie werd gedeeltelijk verwerkt in deze COI en vermag voor het overige niet de vaststelling te wijzigen dat personen zoals verzoeker in India geen gegronde vrees kunnen aantonen om uitgewezen te worden. Ten slotte kan nog worden toegevoegd dat het redelijk voorkomt te veronderstellen dat indien refoulement een gangbare praktijk was of specifieke problemen veroorzaakte, dit na meer dan 60 jaar genoegzaam bekend zou zijn. Dit is niet het geval en verzoeker toont dan ook het werkelijkheidsgehalte niet aan van een vrees voor refoulement.

2.19. Wat de verwijzing naar twee zaken voor het EHRM betreft, stelt de Raad vast dat deze twee zaken hangende zijn en dat de bijgevoegde documenten "questions" betreffen aan de in het geding zijnde partijen, zijnde eenvoudige verzoeken om informatie, waarbij de Raad opnieuw naar de in de COI's vervatte informatie verwijst. Daar waar verzoeker een internetbericht "*Tibetan appeals to Home Ministry to stop déportation to China occupied Tibet*" bespreekt, kan hieruit niet blijken dat de betrokkene ook effectief overhandigd werd aan de Chinese autoriteiten, enkel dat hij veroordeeld werd tot deportatie na het uitzitten van zijn gevangenisstraf. Verzoeker kan daarbij bezwaarlijk zijn situatie vergelijken met deze van veroordeelde criminelen. Bovendien heeft hij zelf nooit gesteld dat hij deportatie vreesde naar China.

2.20. Ten slotte bevestigt de informatie toegevoegd aan het administratieve dossier "*dat de socio-economische situatie van de Tibetanen, in verhouding tot de algemene socio-economische omstandigheden voor de bewoners van het Indiase subcontinent, relatief goed is. Zij hebben vrij toegang tot de Indiase maatschappij (gezondheidscentra, onderwijssystemen, private arbeidsmarkt) én kunnen genieten van de uitgebreide voorzieningen die de CTA beheert (scholen, gezondheidscentra)*". Het is dan ook redelijk te besluiten dat de Tibetaanse bannelingen met hun nakomelingen zich genoegzaam kunnen registreren in India, er ongemoed kunnen verblijven, dat ze niet het voorwerp zijn van refoulementmaatregelen, dat hun socio-economische situatie relatief goed is en dat zij niet op structurele wijze gediscrimineerd worden.

2.20.1. Verzoeker wordt niet vervolgd door de Indiase overheid. Verzoeker haalt op het CGVS enkel aan dat hij altijd extra diende te betalen, ook aan de politie en dat hij moeilijk werk vond (gehoor p. 15). Hieruit kan geen persoonlijke noch een zwaarwichtige vrees worden afgeleid, noch kan blijken dat enkel Tibetanen met corruptie geconfronteerd worden. Verzoeker vroeg geen hulp aan de Tibetaanse autoriteiten, noch heeft hij op andere manieren geprobeerd om hulp te zoeken (gehoor p. 15). Verzoeker stelt zelfs uitdrukkelijk "*ik vrees voor niks in India*" (gehoor p. 20) en beperkt zich verder tot theoretische beweringen. Er kan dan ook niet blijken dat er sprake is van ernstige actuele problemen, laat staan van aanhoudende vervolging of een reëel risico op ernstige schade.

2.21. Het volstaat verder niet te verwijzen naar de algemene situatie in het land van herkomst en algemene rapporten dienaangaande om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van gewoonlijk verblijf werkelijk wordt bedreigd en vervolgd, zoals evenmin naar persoonlijke verklaringen van derden of niet-onderbouwde individuele meningen van auteurs. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr.121.481; RvS 18 december 2004, nr. 138.480; RvS 18 december 2009 nr. 5146).

2.22. Waar verzoeker nog beweert dat hij niet kan terugkeren naar India, wordt dit geenszins aangetoond. Vooreerst kan erop gewezen worden dat verzoeker vrijwillig en zonder enige dwang of noodzaak is vertrokken uit India. Er kan ook niet worden ingezien waarom het verzoeker verboden zou worden terug te keren naar India.

2.23. Verzoeker zou met een vals (blauw) paspoort hebben gereisd en 1.100.000 IR hebben betaald om zijn beweerde illegale reis te financieren (gehoor p. 17-18). Verzoeker adstrueert echter op geen enkele wijze zijn voorgehouden reisweg terwijl hij, aangezien zij met het vliegtuig reisde, op zijn minst in het bezit moet zijn geweest van een vliegtuigticket, instapkaart of bagagelabel waaruit kan blijken met welke vlucht en waar en wanneer hij in Europa is aangekomen. Door geen reisbescheiden voor te leggen, maakt verzoeker op vrijwillige wijze iedere controle van zijn reisweg onmogelijk. Verzoekers verklaringen inzake zijn reisweg kunnen evenmin overtuigen terwijl een doelgerichte voorbereiding om elke nodeloze aandacht te ontlopen, onvermijdbaar is. Dat verzoeker stelt dat *"Hij [smokkelaar] deed alles, hij toonde alles, we moesten hem gewoon volgen"* en evenmin enige toelichtingen kan geven over de gegevens in het boekje want *"ik heb het boekje niet ingekeken"* (verklaring 35) noch heeft de smokkelaar hem ingelicht, is geenszins geloofwaardig gezien de veelvuldige individuele controles op intercontinentale vluchten zowel bij zijn vertrek als bij de aankomst. Verzoeker gaat daarbij voorbij aan de herhaaldelijke, systematische en persoonlijke veiligheidscontroles aan de buitengrenzen van de Schengenzone en in het bijzonder op internationale vluchten in het kader van een algemene politiek van versterkte controles aan de buitengrenzen van de Schengenzone en als maatregel in de strijd tegen het internationale terrorisme en illegale migratie. Voor zover hij verklaart deze te hebben te kunnen omzeilen dient hij dit nauwgezet en overtuigend toe te lichten, wat niet het geval is. Verzoeker is dan ook ongeloofwaardig over zijn uiteengezette reisweg en de daarbij gebruikte reisdocumenten, temeer de vaststelling dat hij zijn RC diende af te geven om legaal het land te vertrekken Aldus kan er ernstig worden getwijfeld aan de bewering dat verzoeker met een vals paspoort heeft gereisd, en dit aan de smokkelaar zou hebben terug gegeven. Immers een RC dient enkel op bepaalde administratieve diensten te worden ingewisseld voor een IC (zie informatie toegevoegd aan het administratieve dossier). Verzoeker faalt aldus op ernstige wijze in zijn medewerkingsplicht. Verzoeker beperkt zich dan ook tot het volharden in haar verklaringen, het tegenspreken van de motieven en de conclusies van de bestreden beslissing en het formuleren van niet-geadstrueerde beweringen, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Hoe dan ook, verzoeker laat zelf na duidelijkheid te verschaffen over de door hem gebruikte reisdocumenten, zodat hij het ontbreken hiervan niet zonder degelijke argumenten kan inroepen om zijn terugkeer aan te vechten.

Ten slotte moet erop gewezen worden dat verzoeker vrijwillig en zonder enige dwang of noodzaak is vertrokken uit India en enkel persoonlijke motieven van economische aard worden aangegeven. Verzoeker heeft hierbij de hulp gevraagd en gekregen van de Indiase overheden. Verzoeker werd een IC uitgereikt met hierin de mogelijkheid om binnen de 10 jaar terug te keren naar India (zie informatie toegevoegd aan het administratieve dossier en aan het verzoekschrift *"Focus: the Tibetan Community in India"*, Federal Office for Migration Switzerland, 30.06.2013).

2.24. Verder blijkt uit de *"COI Focus" "CHINA INDIA" "De Tibetaanse gemeenschap in India"*, dat *"Tibetanen die met hun IC naar India willen terugreizen moeten hiervoor op voorhand de toelating hebben van de Indiase autoriteiten. Voor deze toelating moeten ze een zogenoemde No Objection to Return to India (NORI) stempel in hun IC laten plaatsen. De IC en de NORI stempel worden doorgaans tegelijk aangevraagd. De IC kost 350 INR en de NORI stempel kost 50 INR. (...) Wie naar India wil terugreizen met zijn IC moet bij de Indische diplomatieke post van zijn verblijfand een re-entry visa bekomen. De diplomatieke posten worden, volgens de bevoegde Indiase autoriteiten, in principe niet geacht om re-entry visa te plaatsen in IC's zonder NORI stempel."* Derhalve kan worden vastgesteld dat Tibetanen die in het bezit zijn van hun IC met NORI-stempel op eenvoudige wijze naar India terug kunnen reizen. Tevens blijkt dat *"Voor Tibetanen in het buitenland van wie de IC verloren, gestolen of beschadigd is, staat een richtlijn vermeld op pagina 36 van de IC. Zij moeten dit onmiddellijk laten weten aan de dichtstbijzijnde (Indiase) diplomatieke missiepost. Aansluitend staat op dezelfde plaats in de IC's ook vermeld dat een duplicaat uitgereikt kan worden na uitgebreide onderzoeksadaden". Dat de Indiase*

autoriteiten via hun ambassades effectief duplicaten van IC's uitreiken, wordt alvast bevestigd op website van de Indiase ambassade in Rome. Het duplicaat kost er 15 euro." Aldus kan worden vastgesteld dat duplicaten van IC's effectief worden uitgereikt, desgevallend voorafgegaan door een onderzoek.

2.25. Waar verzoekers raadsman verwijst naar het aangetekend schrijven, gericht aan Indiase ambassade, d.d. 23.06.2014 (zie ook documenten ter terechtzitting neergelegd), kan enkel blijken dat verzoeker beweerdelijk geweigerd werd om een nieuwe IC uit te reiken, doch hieruit kan niet afgeleid worden in welke omstandigheden. Zo kan enkel blijken dat verzoeker als ongedocumenteerd persoon de ambassade benadert terwijl hij wel steeds legaal in India heeft verbleven. Het kan dan ook bezwaarlijk verbazen dat de Indiase overheid minstens zekerheid wil over de identiteit en de vroegere verblijfplaats van de aanvrager. Dat verzoeker daarom een beroep moet doen op het *Office du Tibet*, kan niet verbazen nu dit ook de wijze is waarop in India dient gehandeld te worden. Verzoeker heeft immers voor zijn vertrek uit India de hulp gevraagd en gekregen van de Indiase overheden nu hij wel zijn RC heeft moeten inwisselen. Een dergelijke afgifte van zijn RC kan enkel tegen een IC waarin de mogelijkheid vervat is om binnen de 10 jaar terug te keren naar India (zie Focus: the Tibetan Community in India", Federal Office for Migration Switzerland, 30.06.2013). Er kan dan ook niet worden ingezien waarom het verzoeker verboden zou worden terug te keren naar India. Verzoeker toont niet aan dat eventuele praktische bezwaren van administratieve aard – in zoverre al van toepassing gezien niet geloofwaardig is dat verzoeker illegaal heeft gereisd – onoverkomelijk zijn, laat staan een vervolging uitmaken.

2.26. Overigens ziet de Raad evenmin in hoe verzoeker illegaal op het Indiase grondgebied zou zijn bij een terugkeer waar hij alsdan over legale terugreisdocumenten zal beschikken en opnieuw zijn verlenging van zijn RC in orde kan brengen, desgevallend met behulp van de CTA zoals beschreven in de objectieve informatie, temeer de Raad vaststelt dat het verkrijgen van een RC na een buitenlands verblijf op eenvoudige wijze middels een aanbevelingsbrief van de *Central Tibetan Administration* gebeurt: *"Tijdens de Cedocamissie verklaarde de Kalon van Security dat wie naar Dharamsala terugkeert na een lange periode in het buitenland opnieuw een recommandation letter van de CTA moet neerleggen om zijn RC terug te krijgen van de SP (Police). Hij meldde in dit verband wel geen problemen. Deze verplichting is intussen trouwens ook gepubliceerd op de website van de Bureau of Immigration en geldt dus voor héél India."*

2.27. Verzoeker brengt verder geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aan die een ander licht kunnen werpen op de asielmotieven en de beoordeling ervan door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoeker beperkt zich aldus tot het herhalen van het asielrelaas, het tegenspreken van de motieven en de conclusies van de bestreden beslissing, het geven van algemene en theoretische beschouwingen, het formuleren van boude beweringen en het maken van persoonlijke vergoelijkingen en excuses, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Verzoeker weerlegt dan ook geenszins de besluiten van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing. Derhalve blijven de motieven van de bestreden beslissing overeind.

2.28. Aldus kan in hoofde van de verzoekende partij ten opzichte van India geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen. Aangezien verzoekende partij zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming beroept op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus, toont zij niet aan in India een reëel risico te lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.29. Verzoeker vroeg tevens in ondergeschikte orde de terugwijzing van de bestreden beslissing. De Raad stelt vast dat, gelet op wat voorafgaat, de commissaris-generaal terecht tot de ongegrondheid van de asielaanvraag heeft besloten. Verzoeker maakt geenszins aannemelijk dat verder onderzoek noodzakelijk zou zijn, temeer nu hij niet aantoonde dat de gegrondheid van zijn asielmotieven onvoldoende werd onderzocht, en hij geenszins elementen aanvoert waaruit kan blijken dat verder onderzoek noodzakelijk is.

2.30. De overige documenten en argumenten kunnen de Raad niet in andere zin doen besluiten.

2.31. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien november tweeduizend veertien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK